

Imnul acatist al Maicii Domnului "Rugul aprins"

(varianta a 2-a, alcătuită de ieroschimonahul Daniil Teodorescu,

la Mănăstirea Rarău, în perioada 1952 - 11.12.1957)

Condacul 1 (DESPĂTIMIREA - Rugăciunea transformatoare, Maica Domnului, ipostasul rugăciunii): Cine este aceasta ca zorile de luminoasă și curată? Este Împărăteasa rugăciunii, este rugăciunea întrupată, Stăpână a lumii și Doamnă a Dimineții, Logodnica Mângâietorului, Preschimbător al vieții. Spre Tine noi alergăm, arși, mistuiți de dor, ia-ne și pe noi părtași ai Sfântului Munte Tabor, și fă-Te și nouă umbră și rouă, Tu, adumbrirea de dar, să-și afle și firea noastră înnoirea din zămislirea de har, ca să-Ți strigăm cu toată făptura într-o deplină închinăciune: Bucură-te, Mireasă, urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Icosul 1 (Ipostasul rugăciunii, Sfânta Fecioară): Cincizeci de veacuri se 'mpliniră, prin Avraam și prin David, spița Ta proorocească cerurile au obosit, cu lacrimi și plecăciune hărăzind neprihănit trupul Tău din rugăciune, vajnic rug nemistuit. Focul Sfânt în Tine cântă ca 'ntr-o floare de slăvire, firea prin Tine cuvântă dorul ei de izbăvire și ești, Doamnă, ipostasul laudelor suprafirești, încât noi prinși de extasul dragostei Dumnezeiești, așa să ne sune glasul:

Bucură-te, rod învăluit cu sinaitic soroc;

Bucură-te, c-ai zămislit Zălogul de foc;

Bucură-te, vohod de scripturi, al Unicului-Cuvânt;

Bucură-te, organ muzical al Duhului Sfânt;

Bucură-te, meșteșugul ceresc de mânecată mântuire;

Bucură-te, filozofia cea vie, de dreaptă îndumnezeire;

Bucură-te, Rug al răpirii, cum altul nu se mai poate;

Bucură-te, unitate și salbă a simboalelor toate;

Bucură-te, strună și sunet, arcuș și alăută;

Bucură-te, trup și întrupare de veselie neîncăpută;

Bucură-te, încântare ce ai învins a lumii deșertăciune;

Bucură-te, Mireasă, urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 2 (Vovidenia inimii): Precistă prea mângâioasă, Doamnă, Pruncă cuvioasă, cu străina cuviință a cuvântului Tău cald, și chemarea cu credință dintr-a minții rugăciune, cea dintâi Tu ai intrat la Pristolul de minune, Sfânta Sfintelor din om, locul nostru de smarald, cu-ndrăznita 'nțelepciune; Tu ai spart cercul robirii, cerc de moarte, cerc de somn, biruind blestemul firii, greul vieții noastre domn. Prin puterea curăției, pentru care pururea Celui ce ni Te-a dat, să-I rostim înflăcărat: Aliluia!

Icosul 2 (Muzica Ierihonului, Ieșirea din Blestem): Fecioară a neînseratului veac, Sfânta Maică a Luminii, ascultă-ne și pe noi cei din păcat, Netrebnicii fii ai tinei! Prea blândă, Bună, Preasfântă Fecioară, Cheia Domnului Iisus, dezleagă-ne blestemul ce ne zăvoară, deschide-ne calea de sus. Ca prin aprinsa descoperire, arcana doritului Mire și noi să putem cânta, așa cum Moise dezlegat de sanda, cu fața în văpaia de rug, fierbinte de har Ție îți striga unele ca acestea-n amurg:

Bucură-te, tulpină de lumină a Rugului nemistuit;

Bucură-te, pridvorule de smirnă, prin care Dumnezeu s-a ivit;

Bucură-te, inel al unui foc ce-i mai presus de cer;

Bucură-te, lacrimă care topești tot lăuntricul ger;

Bucură-te, toiag cu floare, întru a inimii călătorie;

Bucură-te, fir de răcoare izvorât în lăuntrica pustie;

Bucură-te, pecete de jar, până în suflet pătrunsă;

Bucură-te, zăpadă a minții, de nici o patimă ajunsă;

Bucură-te, măsură a opta, a împărăției din noi;

Bucură-te, învățătură scoasă din bucuria de apoi;

Bucură-te, uimire sărutată cu duhovnicească minune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 3 (Numele: Numele de mărire, proorocească dăruire): Peste veacuri, Fecioară eu Te aud, prin gura lui Isaia, proorocul de jar și-n cerul Scripturii vorba Ta sună cu toate 'nălțimile de dar: "că iată, Prunc ni se va naște Și un Fiu nouă s-a dat. Pe umăr, cu semnul stăpânitor iar Numele Lui: Minunat, Îngerul Marelui Sfat, Dumnezeu cel biruitor, Domnul păcii depline și Părinte al veacului viitor." Acesta este Numele Lui, Numele celor cinci cuvinte, Sfânt numele Domnului, pe care Iisus îl va purta, pământule tot ia aminte, cu toți să putem striga: Aliluia!

Icosul 3 (Nașterea Hristosului lăuntric. Invitația la călătoria inimii): Dintr-o Maică de-a pururi Fecioară așa s-a zămislit, s-a întrupat, Cel ce a păzit nevătămat, trupul Rugului de pară, Cuvânt de rostit s-a făcut, Numele Domnului de slavă Dumnezeu cel nevăzut, ce-n inima focului s-a zămislit, Fața Frumuseții cerești, Chipul cel nemărginit pe Sine s-a încăput, cu măsură s-a măsurat, și aievea Cel nenumit, aici printre noi s-a arătat în biruitor smerit călare pe o asină. Cercați dar și voi, calea Numelui de Lumină, călătoria cea prea înaltă, și de la moarte la viață veți trece, cu firea îndumnezeită, ca toți să cântăm laolaltă limpede și fără de ispită:

Bucură-te, temeiul prin care și în noi Dumnezeu se încapă;

Bucură-te, putere prin care umblăm cu Iisus peste ape;

Bucură-te, milostivire prin care Hristosul ni s-a dăruit;

Bucură-te, liniște care cu numele Aminului ne-am plinit;

Bucură-te, răgazul în care Logosul în noi se ascultă;

Bucură-te, pătrundere și împăcare cu firea noastră robită;

Bucură-te, blândețe prin care ajungem Emanuilului frate;

Bucură-te, tăcere în care Duhul în sânge ne bate;

Bucură-te, însingurare în care cerul din inimă izbucnește;

Bucură-te, limpezime în care Îngerul în trup ni se urzește;

Bucură-te, curăție prin care Numele de slavă este în lume;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 4 (Fecioara, Sfânta Apatie. Despățimirea; Rugăciunea curățitoare): Cum să ne aflăm odihnă de la gânduri, Maică Fecioară, Preasfântă Fecioară? Cum să ne rupem de-ale patimilor gânduri, necovârșitele ispite ce ne-nfășoară. Dă-ne Tu știința de taină râvnită, “măiestria cea bună a-nduhovnicirii”. Cu ea să ne biruim firea robită, până în scrumul despățimirii, și furați întru Tine, de “ruga cea luminoasă”, să putem și noi ridica dintr-o laudă întregă și nemincinoasă, un psaltic și adevărat: Aliluia!

Icosul 4 (Răsuflarea): Aprinsă floare a necovârșitei Văpăi, de Dumnezeu Născătoare, Tu chip al păcii văzut în foc, într-un ocol nemăsurat de răcoare, apleacă-te, acum, Preabună peste noi și sub blânda Ta îndurare, darnic ne dă să putem afla darul cel rar, al Sfântului Fior, răsuflul cel larg al odihnitului zbor, din pieptul Porumbiței de argint, pe care și Împăratul prooroc (*David*) o vedea, pe culmile Vasanului plutind. Și ne trece în făptură, fiecăruia în parte, acest aprins tain de bunătate, rupt chiar de la suflarea Ta și ne pune pe buzele noastre întinate, măsura palpării celei curate, ca să putem învăpăiați a-ți cânta:

Bucură-te, salt isihast cu zbor de binecuvântare;

Bucură-te, răsuflul cel cast de pașnică înfiorare;

Bucură-te, lanie de cuvânt în cugetatul văzduh;

Bucură-te, întoarcere cu avânt a porumbelului de duh;

Bucură-te, zare arcuită cu heruvică aripe;

Bucură-te, vecie oprită în încăperea unei clipe;
Bucură-te, vâslă uriașă întru suișul cel ales;
Bucură-te, sorbire a cerului, cu subțiat înțeles;
Bucură-te, fântână acoperită cu undiri de apă vie;
Bucură-te, harică căldură crescută din filocalie;
Bucură-te, măiestrită aflare a tâlcului de-nchinăciune;
Bucură-te, Mireasă, urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 5 (ILUMINAREA - Stăruința necurmată în rugăciune.

Aprinderea Duhului): “Foc am venit să cobor pe pământ”, zice Hristos cu arzător cuvânt. Și Preacurată, furtuna Dragostei Lui, să ne cuprindă cu tot răscolul pârjolului și să ne umple de lumină nemăsurat, ca pe Tine Fecioară, care L-ai purtat. Dragostea Lui să ne fie de nelipsit cu Numele de slavă de suflet lipit. Și cu fiecare fir smerit de răsufare, să se aprindă în noi a Numelui chemare, să ardem de pară în Dumnezeu, din toată Dragostea Numelui Său și ‘nvăpăiați de sărbătoare în Domnul, așa cu flăcările Dragostei să strigăm: Aliluia!

Icosul 5 (Puterea preschimbătoare a rugăciunii): De la Tine înțelegem Fecioară, stăruința cea neînțeleasă și puterea pomenirilor line, din ruga smerită și ștearsă. Da, firea apei e moale, a pietrei nespus de vârtoasă. Dar ulciorul de deasupra de piatră, cu prelingerea lui din atârnare, prin picul boabei de apă, găurește piatra cea tare. Fecioară, stăruiește așadar și peste a noastră împietrire și biruiește-ne cu picurul de har, ca să-ți cântăm în imn de slăvire:

Bucură-te, îndrăzneala din “zicerea” Sfântului Nume;
Bucură-te, ulcior al picăturii cu stăruință anume;
Bucură-te, statornicie luminoasă din piatra albă a Domnului;
Bucură-te, fagure prea-dulce, al lui Iisus Fiul Omului;

Bucură-te, cuib de gând, cel al Hristosului meu;

Bucură-te, împărtășanie de cuvânt din chemarea lui Dumnezeu;

Bucură-te, revărsare de mir, pe care Fiul ne-o dă;

Bucură-te, metanie în fir, a lui “Doamne miluiește-mă”;

Bucură-te, iureș ce mă răpește și pe mine păcătosul;

Bucură-te, noian de pomenire, care-și sporește prinosul;

Bucură-te, harică depănare a unei grăiri de minune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 6 (Mintea curată, cer lăuntric): Fecioară Preasfântă, în fața Ta pururi în veac de rușine se vor da, cugetarea și ritorii înțelepciunii, că Tu ești pecetea nesticăciunii, Poartă pentru cei isteți încuiată, și pildă vie de trăire a minunii. Tu știi că viața nu ne-a fost dată, să fie numai răstălmăcită. Că ea se cere cu mult mai bogată, decât să fie numai trăită. Ea e a Minții de dincolo de gând și de loc, de dincolo de șirul clipelor dăinuirii. Este vădirea unui cer lăuntric de foc, peste adâncurile inimii și-nfăptuirii. E a Cuvântului lumii, ce pentru ea se vrea cale și întrupare spre veșnicie: Aliluia!

Icosul 6 (Trezvia): Fecioară și Maica noastră Preacurată, Tu ești într-adevăr trezvia, voința frunții, în mir adunate, ochiul cel dinlăuntru deschis în rotundul zărilor toate, inima cu centrul învins, de străvezimea stărilor curate. Tu ești cea mai dreaptă luare aminte, care unește în puterea agerimii, dincolo de cuvinte, într-un fulger al minții, ascuțimea gândului de gheață, cu înflăcărarea iureșului de viață, suferința și bucuria făcute cruce, care, pe înțelesul cel înalt îl aduce. Dar trezvia aceasta este trezvie de prunc, clară cheie de adânc, cu rezeziș iute și străin, ce cu nimic nu clinește sufletul tău cel lin. Ci dimpotrivă îți dă sfânta mare simplitate, de care

pururea noi ne uimim și față de care pe cât se poate, ne plecăm cu întreaga suflare să-ți cântăm:

Bucură-te, cruce a înflăcăării și agerimii Alesului;

Bucură-te, osia cerului, cu Luceafărul înțelesului;

Bucură-te, spargerea gândurilor cu-al lor zadarnic stup;

Bucură-te, oglindirea cea nevăzută, de dincolo de trup;

Bucură-te, cleștarul cel mai dinlăuntru al sufletului meu;

Bucură-te, străpungerea luminoasă, a pomenirii lui Dumnezeu;

Bucură-te, psaltirion al inimii, sub arcuș de gând;

Bucură-te, cântec de cinci strune, totdeauna chemând;

Bucură-te, muzică negrăită a celei de-a doua nașteri;

Bucură-te, înălțime unică a desăvârșitei cunoașteri;

Bucură-te, logodnică la Numele cel de înțelepciune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 7 (Bindecuvântarea, Adopția duhovnicească; Învățătura de taină - arcana inițierii creștine): La iscusința Ta cea sfântă, Maică, noi venim, sub palmele Tale să ne primenim, fiindcă la slăvita nuntă a Marelui Mire este cerută o grijă de întreaga neprihănire. Nu este îngăduită necurația ochilor și a hainelor. Nimeni dar, dintre cei ce sunt “neînvățați tainelor”, de unele ca acestea să nu se atingă. Cine va lăsa porcii din mărgăritare să se hrănească și în vasele sfinte, câinii să lingă? Îndemnarea, ca și primirea, este duhovnicească, numai de la Tine, Maica noastră cerească. Vino, dar, suflete smerit, împăcat și curat și așa, cu toții laolaltă ne vom avânta din bucuria cea curată și întreagă a unui: Aliluia!

Icosul 7 (Adopțiunea și zestrea duhovnicească): Preasfântă, Preaslăvită, Preafrumoasă, Preabinecuvântată Mireasă, a Cerurilor toate Împărăteasă! Tu ești

Maica binevoitoare și dăruitoare a tuturor celor sfinte, zestrea cea vie, a bunelor haruri, celor din taine, celor din daruri, din odoare, din palme și din cuvinte. Ești Marea Predanie îmbietoare și mult strălucitoare a toată Iconomia de binecuvântări, ca un policandru cu șapte lumânări, înaintea Marelui Tron Dumnezeiesc, pentru care toți îngerii și sfinții te preamăresc:

Bucură-te, binecuvântarea pascală a împlinirilor noi;

Bucură-te, virtute patriarhală în creștet pusă peste noi;

Bucură-te, înfiere iscusită spre îndumnezeirea tuturor;

Bucură-te, scumpătate dăruită cu atingerea de har curățitor;

Bucură-te, lumină miruită peste mințile cele smerite;

Bucură-te, hărăzire cumplită de puteri sufletești negrăite;

Bucură-te, sporire vitează ce se dă inimilor întemeiate;

Bucură-te, unire în cuget a tuturor Bisericilor împăcate;

Bucură-te, safir al cerului, peste inima noastră picurat;

Bucură-te, bucurie însuflețită, ce ne dai liniștea de sabat;

Bucură-te, epitalam (*poem de iubire pt. miri*) înveșnicit peste tăcerea de minune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 8 (Harisma imnului interior): Împărăteasă Doamnă Preasfântă, Maică neispită de nuntă, Tu ești singura inimă de om, întru care nescăzut, Numele de mărire cântă, din tot rostul lui cel viu și neprefăcut. Cununa laudelor o ai, pentru aceasta Preacurată, fiindcă în Tine doar, ca niciodată inima omului cu inima Domnului, au bătut și bat laolaltă, rugăciunea ca un ornic al gândului și al cerului curge înlăuntrul Tău, și se îngemănează cu limpedea ectenie a misterului, lângă dragostea lui Dumnezeu. O, Tu, Lumină neîntinată, ne-ntrecută, ne-nserată, îmbunează-ne și pe noi cu darurile inimii, Binecuvântată. Și așa înzestrați și vrednici,

ca unei Biserici, din toată ființa Ție ne vom da, ca drept și sfânt să putem cânta:
Aliluia!

Icosul 8 (Inimă de har. Inimă de piatră): Maica Domnului - Inimă de Lumină, Maica Domnului - Inima pământului, Maica Domnului - Inimă fără vină, Maica Domnului - Inima Cuvântului, către Tine venim rușinați și căzuți, cu sufletul apus și genunchii frânți. Că de atâta pecete de păcat, inima ni s-a învârtoșat cum este steiul cremenii albastre, mohorâte nespuse. Ne atârână prin pâclă gândul răpus, Lăsatu-ne-a pe căile minții noastre Domnul să umblăm. Dar iată acum către Tine Maica lui Iisus ne plecăm, îmbrățișează-ne ca pe niște pietre ale vieții, dornice de izvoarele dimineții, dimineții neînserate, și înviază-ne cu inimi noi și curate, ca să-ți cântăm:

Bucură-te, arcă de alianță a sufletului meu;

Bucură-te, cufăr ferecat cu numele lui Dumnezeu;

Bucură-te, corabie vie, ce plutești peste talazurile lumii;

Bucură-te, sicriș ferit de toate zădărniciile humii;

Bucură-te, tronule pe care viața se întemeiază;

Bucură-te, cutie de cântec prin care sună o rază;

Bucură-te, naos cuprinzător al tuturor slujitorilor de har;

Bucură-te, chivot de gând al preaduhovnicescului altar;

Bucură-te, hram al cerurilor, în care mintea-i liturghisitor,

Bucură-te, sipet de foc în pieptul nostru al tuturor;

Bucură-te, Biserică prea doritoare Treimii să se cunune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 9 (ÎNDUMNEZEIREA - Așezarea la rugăciune; Poziția și locul inimii): Doamne Iisuse Hristoase, Mirele Inimii noastre cel blând, sunt și eu din neamul Preacuratei vlăstar înviat de curând, către Tine mă plec cu fruntea și mâna

mi-o pun ca Toma, în locul cel sfânt, strâns, adunat în mine, așezat fără cuvânt, aștept ca orbul puntea “Luminii din adânc, cea fără de înserare” și care-i pusă-n om, ca un lăuntric soare să lumineze întreagă, în încăperea ființei. Cum nu te văd de noaptea grosimii de păcate, te pipăi cu sfială, cu degetul nădejzii, cu degetul credinței, cu deget de bănuială, cu deget de dorire și chiar de îndoială. Și neajuns aș pune și cealaltă mână, dar inima străpunsă de fulger de arsură, îndurerat de dulce, cu răsuflarea-ngână, chemarea Ta întreagă și fără voia mea bătaia rugăciunii aleargă spre lumină într-un: Aliluia!

Icosul 9 (Maica Domnului, meșteșugul, tehnica unică a isihiei): Preasfântă Fecioară Atotfolositoare, Tu ești mai înalt-străvăzătoare decât tot vârful Munților Cerești și cunoști și tot chipul rânduielilor suprafirești, pentru schimbarea la Față cea izbăvitoare. Tu ești măiestria, ești meșteșugul, hărnicia și toată sfânta migală omenească, care la un loc ne face stihia, prielnică să ne mântuiască și pentru care gura noastră stăruie atâta să te proslăvească:

Bucură-te, încuviințată cunoștință a sfințeniei la amănunt;

Bucură-te, sofianică știință a lucrării prin lăuntric cuvânt;

Bucură-te, dumnezeiască îndulcire a Numelui, ca mirul vărsat;

Bucură-te, monahicească iscusire în cântecul de lacrimi udat;

Bucură-te, măsură de picătură pentru o serafimică pruncie;

Bucură-te, asprimea cea de aur, de pe rogojina din pustie;

Bucură-te, cununa de litanii din nodul mătăniilor de păr;

Bucură-te, anahorce de ungher, sub al candeliei sfielnic adevăr;

Bucură-te, izvod de scăunel, pentru isihia rugătoare;

Bucură-te, zborul palmelor, la răpirea celor care se roagă în picioare;

Bucură-te, surâs de engolpion, pentru a inimii uscăciune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 10 (Geneza pnevmatică): O, Doamna cea harică, fără cusur, Fecioara cu înariparea Marelui Vultur, Semnul de-apocalipsă al neprihănitului pântec, Biserică născătoare a omului lăuntric, ajută-mă să mă ridic în negrăita fire, din depănarea litaniei cu chemarea subțire și dă-mi nașterea cea luminoasă, Duhovnica mea, ca din măsura Învierii să strig și eu: Aliluia!

Icosul 10 (Reîntoarcerea din cădere - Pocăința nesfârșită): Tu darnică Maică, Povățuitoare de taină, Doamna nădejzii, a înserării albastre, Stăpână cu trei luceferi pe haină și sfântă anghiră (*ancoră*) a neputințelor noastre, către Tine din nou, iată, am venit! Răpus sunt de lume, de gânduri robit, că după sfatul cel sfânt și binecuvântare, părtaș m-am făcut la mântuirea mea, hotărâre am pus, îndreptată și tare, să mă silesc toată clipa a mă ruga. Dar idol de țărână cugetul meu, nu-mi lasă răgazul să mă statornicesc să fac din rugăciune, cristelnița lui Dumnezeu, întru zdrobirea inimii, spre care râvnesc. Ajută-mă dar, Ajutătoarea mea și dă-mi darul lacrimilor pocăinței, ca să spăl cu ele duhul neputinței și învrednicește-mă iarăși să-ți pot cânta:

Bucură-te, trandafirul cel plâns, al întoarcerii de taină;

Bucură-te, duiosia pocăinței, ce ai lumina drept haină;

Bucură-te, binecuvântarea lacrimei, dezvăluirea înțelepciunii;

Bucură-te, discernământ potrivit la suspinele lumii;

Bucură-te, Raiule dăruit cu toate ploile bucuriei;

Bucură-te, lacrimă preacurată, din privirea copilăriei;

Bucură-te, porfira sudorilor împărătești ale aminului;

Bucură-te, cristalul cel de har, din lacrimile spinului;

Bucură-te, bunăvoință de rouă ce pe credincioși îi întărești;

Bucură-te, ajutorință și în cădere a celor neduhovnicești;

Bucură-te, acoperământ ce te așterni peste orice slăbiciune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 11 (Răpirea, Extazul): Mulțumesc Ție, Preamilostivă Maică Fecioară, că m-ai scăpat de moartea cea de-a doua oară. Primejdia și ispita sunt doar spre încercare și prin chemările cele fără de încetare ale prea-luminosului Nume de putere, simțurile și voia inimii mele au intrat în praguri de tăcere. Slobod de ele aștept să mă năpădească auzul, văzul și graiul cel dumnezeiesc. În mine de-acum, doar acestea să se rostească și Iubitul meu însuși, Iisusul Ceresc să vadă, să vorbească și să înțeleagă, prin chiar văzul, auzul și voia mea întregă. Hristos să viețuiască așa, prin toată vlaga mea, ca Domnul Însuși să strige prin mine: Aliluia!

Icosul 11 (Scara teofanică a roadelor): O, tu inimă și minte și cugete al meu, rănește-te cu întrebările la Fața lui Dumnezeu: Oare ce semn de-adeverire au roadele cerești? Și ca răspuns să auzi și tu, în răs-picări duhovnicești: De rouează peste tine, chipul vederii nevăzute, întru lărgimea cea de aur, a închipuirilor sfințite, adânc cu duhul, tu vei fi pe strălucire adunat, cum a fost duhul Precistei, în Sfânta Sfintelor curat și ai să ajungi atât de-nalt, răsunător și potrivit, cum este o trâmbiță de laudă în care îngerii s-au rostit. Și-ntru simțiri gingaș vei fi, ca floarea dreptului Iesei, care tresare-n patru zări, în așteptarea celor trei. Spre acest semn flămânzi suntem și Sfânta Doamnă să ni-l dea, ca-n mijlocirea milostivă, toți să-i strigăm cu un stih așa:

Bucură-te, Tu scară, cu pragul în inima ce se închină;

Bucură-te, ascetică neprihănire de rugăciune senină;

Bucură-te, căldură de har, ce din inimă în trup năpădești;

Bucură-te, străină lucrare, ce din urzeli ne sfințești;

Bucură-te, Tu apă cerească izvorâtă la gene din adânc;

Bucură-te, pace dezlegată de toată puzderia de gând;

Bucură-te, luminiș suitor, al unei minți destărmurite;

Bucură-te, vederea în duh, a tainelor necovârșite;

Bucură-te, curată străfulgerare, spre capul scării negrăit;

Bucură-te, iluminarea din inimă, ce ești de nedestăinuit;

Bucură-te, nemărginirea desăvârșirii cu trup de nesticăciune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 12 (Modul paradoxal al isihiei): Tu ești Amma împărătească a sufletului meu, odihnește-mă sub adăpostul Chipului Tău, ca sub privirile Tale, de auriu cărbune, să ard și eu nemistuit, din plămada arcanei (*laț*) de negrăit, a trăirii de rugăciune. Și dintru inelul Tău de răcoare, Izvorule pecetluit, din nou, mereu să-mi pot înprospăta cu unda harului Tău de nelipsit, Marea Pace a odihnei săltătoare. Și mă încinge sfântă Amma, așa cu veselia cea vie a biruinței, ca învăpăiat să pot cânta din toată cunoștința, isihia cunoștinței: Aliluia!

Icosul 12 (Paza sfintei moșteniri; Gnoza întrupată): Maică a Domnului, Duhovnică iubitoare a pământului, Odrăsluitoarea predaniei de taină a Cuvântului, Tu ești dumnezeiește de lină și smerită, dar precum vorbește Cântarea Cântărilor, Tu ești nespus de dreaptă și cumplită “ca niște oștiri sub steagurile lor”. Ești clară, ești senină, ești ascuțită, ca un paloș neîmblânzitor și ai la Ierusalimul Cerului, în latura lui cea nouă, tăcută o sfântă și mare mănăstire nevăzută unde îți stau grabnic ajutători, toți cei ai cetelor de aschitei, de pustnici, de anahoreți, spița Ta toată, de duhovnici înțelepți, ce au în grija lor, comori de binecuvântare toate cele lămuritoare, curățitoare și îndreptătoare ale neprihănirii și milostivirii Tale nețarmurite, toate cele ce la un loc sunt numite “Învățătura cea curată” sau “Moștenirea sfinților”, și pe care ni le pui la îndemână vădite prin slovele scripturilor și vorbele părinților pentru care de-a pururi, nu vom ști a te lăuda, a te cinsti, a te preaslăvi, decât numai cântându-ți așa:

Bucură-te, spadă oblăduitoare, a predaniei isihaste;

Bucură-te, garanta nemuritoare a înfierii noastre;

Bucură-te, năstrapă de binecuvântare a Domnului;

Bucură-te, zadă, care străjuiești sfânta prefacere a omului;

Bucură-te, destoinică lucrătoare a măiestriilor tăcute;

Bucură-te, arhistratega cea mare, a războaielor nevăzute;

Bucură-te, ochiul care ocrotești, dintru dulcea asprime;

Bucură-te, canon care rânduiești cu ascuțita agerime; Bucură-te, pavăză ce
păzești pământul celor vii; Bucură-te, portal care oprești tot chipul de necurății;

Bucură-te, roată de spulberare, a duhului de uscăciune;

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

Condacul 13 (Cele 24 de alăute și potire): O, Maica Domnului, de-a pururi curată și Maica Omului binecuvântată, ca douăzecișipatru de alăute și potire, această închinăciune a noastră să fie, în revărsarea ei neîncetată. Și către Preasfânta Treime, suită bucurie, aducerea ei prea bine miresmată, de pe palmele Tale către Hristosul Mire, să-și treacă prinosul de dreaptă slăvire, ca să putem cu cerurile toate a striga, într-o îmbrățișată necovârșire cel mai presus: Aliluia! Aliluia! Aliluia! (condacul 13 se repetă de trei ori; apoi zicem iar Icosul 1 și Condacul 1).